

Posudek oponenta na diplomovou práci Kryštofa Zrcka „Protináboženské procesy v ČSSR v 80. letech 20. století“, 75 str. vlastní text, 4 str. seznam použité literatury a pramenů

Soulad mezi názvem práce a jejím obsahem nastává až od str. 47 a tvoří tedy menší polovinu jejího vlastního textu. Autor sám nepovažuje práci za „čistě historickou“ (viz str. 78), tím méně ji oponent může považovat za právněhistorickou nebo alespoň převážně za právněhistorickou. Možná, že stálo za zvážení, zda by přístup k tématu, který diplomant použil a v samém závěru popsal a vysvětlil, nebylo vhodnější uplatnit na jiné katedře PF UK. Každopádně jsou „historický kontext“ a „politicko-filosofická východiska“ nepřiměřeně rozsáhlá. Obdobně potřebnost částí o vztahu státu k nekatolickým církvím a náboženským společnostem je minimálně diskutní, protože všechny komentované procesy jsou „katolické“. Vtírá se tak otázka, o čem vlastně práce především pojednává.

Mně pak za těchto okolností nezbyvá než konstatovat, že práce je koncepčně neujasněná. Její autor přešel bez povšimnutí (jak v textu, tak v použité literatuře) četné dosavadní poznatky o protináboženských procesech vedených od konce čtyřicátých do konce sedmdesátých let 20. stol. zpracovaných např. Kaplanem, Cuhrou a dalšími a nevyužil je ani komparačně, což se nabízelo.

Důvod, proč se soustředil na protináboženský způsob soudní persekuce v letech osmdesátých vysvětlil tak, že je „přehlížen, podceňován, relativizován“. K případnému odlišení této persekuce od předcházejících etap však nijak nepřispěl. Neuvedl její bližší specifika ani nepodal žádná statistická data o jejím objemu a frekvenci. Jen v partii nazvané neskromně „případové studie“ jakkoli jistě faktograficky příznačné, přinesl čtyři konkrétní kauzy, u nichž není uvedeno z jakého zdroje pochází, protože mezi str. 56 – 77 se nevyskytuje žádná citační poznámka a nelze tak bezpečně určit jaký je diplomantův podíl na jejich zpracování.

K několika formálním výhradám. Nepronikl jsem do logiky práce s kurzívou, protože někdy je používána jako prostředek k odlišení přebíraných citací, jindy jsou citace tištěny běžným písmem (např. str. 48 -49) a ještě jindy se kurzíva používá jen pro některá sousloví v citovaných pasážích (např. str. 7, 9).

V seznamu právních předpisů (str. 83) nejsou uvedeny všechny, které se objevily v textu (např. č. 111/1919 Sb. z. a n., č. 94/1949, č. 219/1949, č. 120/1976, č. 159/1989 Sb.). Rovněž jejich chronologie mohla být dodržena.

Nezpochybňuji nijak autorův zájem o věc ani jeho úsilí. Hodnocení ponechávám na kolektivním uvážení komise a zhodnocením před ní proběhlé obhajoby.

V Praze dne 15.2.2011

Doc. JUDr. Vladimír Kindl